

*Казьмірова І. В.,
аспірант кафедри інформаційного права та права інтелектуальної власності
Національного технічного університету України
«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»*

ТИМЧАСОВИЙ ДОСТУП ДО РЕЧЕЙ І ДОКУМЕНТІВ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-ДОКАЗОВОЇ БАЗИ

Анотація. У статті порушується питання щодо процесуального значення тимчасового доступу до речей і документів як заходу забезпечення кримінального провадження. З'ясовано можливість використання тимчасового доступу до речей і документів як засобу формування інформаційно-доказової бази без закріплення його в системі слідчих (розшукових) дій. Розглянуто процесуальні засоби отримання фактичних даних і зроблено висновок, що тимчасовий доступ до речей і документів цілком належить до процесуальних дій, за допомогою яких можуть отримуватися фактичні дані. Проведено порівняння інституту тимчасового доступу до речей і документів та інституту виїмки. За результатами порівняння зроблено висновок, що тимчасовий доступ до речей і документів не є аналогом колишньої слідчої дії – виїмки ані за процесуальним значенням, ані за процесуальним порядком здійснення. Узагальнено, що позиція більшості науковців зводиться до того, що тимчасовий доступ до речей і документів за своєю сутністю та спрямованістю наближений до слідчих (розшукових) дій і має на меті отримання (збирання) нових або перевірку вже отриманих доказів. Звернуто увагу, що на доктринальному рівні спостерігається ставлення в залежності отримання доказів шляхом тимчасового доступу до речей і документів від закріплення останнього в системі слідчих (розшукових) дій. Обґрунтовано, що процесуальний закон не ставить визнання фактичних даних доказами в залежності від процесуальної дії, за допомогою якої вони отримані. Зосереджено увагу на тому, що докази в їх процесуальному й пізнавальному статусі з'являються лише в суді після їхнього безпосереднього дослідження. Визначено, що на стадії досудового розслідування відбувається формування інформаційно-доказової бази, оскільки доказами фактичні дані стають лише після визнання їх такими судом (за деякими винятками). Доведено, що тимчасовий доступ до речей і документів виступає засобом формування інформаційно-доказової бази. Зроблено висновок, що здійснення тимчасового доступу до речей і документів не підміняє собою слідчих (розшукових) дій. Тимчасовий доступ до речей і документів виступає як допоміжний процесуальний засіб доказування. Проведено порівняння з інститутом забезпечення доказів у цивільному судочинстві для наочності призначення тимчасового доступу до речей і документів формувати інформаційно-доказову базу.

Ключові слова: тимчасовий доступ до речей і документів, інформаційно-доказова база, фактичні дані, слідчі (розшукові) дії, збирання доказів, виїмка, досудове розслідування.

Постановка проблеми. Чинний Кримінальний процесуальний кодекс України (далі – КПК України) не ставить визнання фактичних даних як доказів у залежності від процесуальної дії, за допомогою якої вони отримані. У ст. 93 КПК України спосте-

рігається розширення процесуальних засобів отримання фактичних даних, які надалі можуть визнаватися судом доказами. До числа таких процесуальних дій цілком відноситься й тимчасовий доступ до речей і документів. Разом із тим спостерігається неоднозначне ставлення до тимчасового доступу до речей і документів як засобу отримання таких фактичних даних.

Не вносить однозначності в це питання і судова практика. Зокрема, Т.О. Кузубовою звернуто увагу на суперечності в позиціях Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ (далі – ВССУ). У пункті 18 Інформаційного листа від 05 квітня 2013 р. «Про деякі питання здійснення слідчим суддею суду першої інстанції судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб під час застосування заходів забезпечення кримінального провадження» ВССУ спочатку зазначив, що одним зі способів збирання доказів є вилучення речей і документів тимчасовим доступом, але вже через рік піддав критиці цю позицію, вказавши, що для цього в КПК України передбачено слідчі розшукові дії, зокрема огляд та обшук. Водночас ВССУ не наведено свого бачення щодо мети такого засобу забезпечення кримінального провадження та не наведено вірних прикладів застосування зазначеного правового інституту [2, с. 28].

На теоретичному рівні зазначеному питанню приділяли увагу чимало науковців. Зокрема, Т.О. Кузубова, А.В. Чуб, В.І. Фаринник, Н.П. Кушнір, І.М. Чемерис, О.Ю. Хабло й інші. Разом із тим нами вбачається необхідність у врахуванні окремих практичних аспектів, обґрунтуванні практичної значущості тимчасового доступу до речей і документів як засобу формування інформаційно-доказової бази.

Мета статті полягає в з'ясуванні можливості використання тимчасового доступу до речей і документів як засобу формування інформаційно-доказової бази без закріплення його в системі слідчих (розшукових) дій.

Вклад основного матеріалу дослідження. До набрання чинності новим КПК України у випадках, коли слідчий мав точні дані, що предмети чи документи, які мали значення для справи, перебувають у певної особи чи в певному місці, відповідно до ст. 178 КПК України 1960 р. за постановою слідчого проводилася їх виїмка [3, с. 30].

Якщо на вимогу слідчого особа чи установа, у віданні яких знаходились необхідні для справи предмети чи документи, добровільно їх не видавали, то слідчий мав право вилучити їх примусово. Під час вилучення могли бути два випадки:

- 1) слідчий точно знав, де знаходяться предмети чи документи, – тоді він проводив виїмку;
- 2) слідчий не знав місця їх знаходження – тоді він проводив обшук і, знайшовши необхідні докази, проводив виїмку [4, с. 31].

Отже, речі й документи, які мали доказове значення, вилучались за допомогою двох слідчих дій – обшуку й виїмки. Водночас положення, що в разі віднайдення під час обшуку речі слідчим проводилась виїмка, вказували на єдність цих дій, перехід однієї в іншу [4, с. 31]. Убачається, що зазначені слідчі дії були спрямовані на отримання фактичних даних, відомостей для встановлення істини.

У чинній редакції КПК України такої слідчої дії, як виїмка, уже немає. Деяка її схожість спостерігається з таким заходом забезпечення кримінального провадження, як тимчасовий доступ до речей і документів із деякими особливостями. Зокрема, відповідно до КПК України дії, спрямовані на здійснення виїмки, виконуються в межах завдань застосування такого заходу забезпечення кримінального провадження, як тимчасовий доступ до речей і документів [3, с. 53], якщо не враховувати виїмку в рамках проведення негласних слідчих (розшукових) дій.

Інститут тимчасового доступу до речей і документів містить схожі поняття та процесуальні дії, які були притаманні інституту виїмки, що відігравав значну роль під час проведення досудового розслідування за КПК України 1960 р. [5]. Разом із тим вони різняться між собою за умовами, підставами, порядком проведення, а отже, не є тотожними:

1) виїмка проводилась у випадках, коли були точні дані, що предмети чи документи, які мають значення для справи, знаходяться в певній особі чи в певному місці (ч. 1 ст. 178 КПК 1960 р.), тоді як для тимчасового доступу до речей і документів сама лише наявність таких даних не є достатньою підставою для його здійснення;

2) ініціювати й проводити тимчасовий доступ до речей і документів (на відміну від колишньої виїмки) має право не лише сторона обвинувачення, а й сторона захисту;

3) якщо кінцевою метою виїмки за КПК 1960 р. було вилучення предметів і документів, які мають значення для встановлення істини [6, с. 200], то для тимчасового доступу до речей і документів кінцева мета може полягати лише в ознайомленні з речами й документами, виготовленні копій документів. Крім того, якщо сторона кримінального провадження порушує питання про необхідність вилучення речей та оригіналів або копій документів, вона повинна обґрунтувати таку необхідність відповідно до п. 7 ч. 2 ст. 160 КПК України;

4) до основних ознак виїмки належала можливість як добровільного, так і примусового проведення вилучення предметів чи документів [7, с. 13–14], а отже, виїмка могла відразу переходити в обшук. На відміну від цього, проведення обшуку в процесі невиконання ухвали про тимчасовий доступ до речей і документів можливе лише в разі постановлення слідчим суддею, судом відповідної ухвали;

5) ефективність виїмки визначалась насамперед її раптовістю, що не характерне в більшості випадків для тимчасового доступу до речей і документів. Зокрема, розгляд клопотання про тимчасовий доступ до речей і документів здійснюється за участі особи, у володінні якої знаходяться такі речі й документи, за винятком випадку, якщо сторона кримінального провадження, яка звернулася з клопотанням, доведе наявність достатніх підстав уважати, що існує реальна загроза зміни або знищення речей чи документів (ч. ч. 1, 2, ст. 163 КПК України). Отже, у разі розгляду клопотання про тимчасовий доступ до речей і документів за участі особи, у володінні якої знаходяться такі речі

й документи, зазначена особа, отримавши такий виклик, буде заздалегідь обізнана про те, що в неї може виникнути обов'язок надати доступ до певних речей і документів, і вона може вжити певних заходів, що унеможливають ознайомлення з ними (сховати, знищити тощо). У разі розгляду клопотання за відсутності особи, у володінні якої знаходяться такі речі й документи, не виключена можливість відмови такої особи від надання речей і документів та їх знищення, поки буде вирішуватися питання про надання дозволу на проведення обшуку.

Таким чином, тимчасовий доступ до речей і документів не є аналогом колишньої слідчої дії – виїмки ані за процесуальним значенням, ані за процесуальним порядком здійснення.

Одночасно виникає непроста природа такого заходу забезпечення кримінального провадження, як тимчасовий доступ до речей і документів. З одного боку, тимчасовий доступ до речей і документів відповідає всім властивостям заходу забезпечення кримінального провадження, адже дає можливість кожній зі сторін ознайомитися з речами й документами, зробити їх копії (ч. 1 ст. 159 КПК України). З іншого боку, тимчасовий доступ до речей і документів відповідає всім властивостям слідчої (розшукової) дії, адже дає можливість використання як доказів відомостей, що містяться в речах і документах (п. 6 ч. 2 ст. 160 КПК України), а також у разі прийняття відповідного рішення слідчим суддею (судом) вилучити їх (здійснити їх виїмку) (ч. 1 ст. 159 КПК України) [8].

Зауважимо, що із самого початку набрання чинності КПК України у 2012 р. інститут тимчасового доступу до речей і документів став предметом численних дискусій. У контексті дослідження відзначимо дискусійний характер процесуального закріплення тимчасового доступу до речей і документів у системі заходів забезпечення кримінального провадження та, як наслідок, спрямованість вказаного заходу.

О. Ю. Хабло вважає, що тимчасовий доступ до речей і документів має ознаки слідчих (розшукових) дій. Так, відповідно до ч. 1 ст. 223 КПК України слідчі (розшукові) дії спрямовані на отримання (збирання) доказів або перевірку вже отриманих доказів у конкретному кримінальному провадженні. Мета тимчасового доступу до речей чи документів є аналогічною, адже цей захід забезпечення кримінального провадження має пізнавальний характер. На користь такого твердження свідчить положення п. 2 ч. 5 ст. 163 КПК України, де вказано, що слідчий суддя, суд постановляє ухвалу про надання тимчасового доступу до речей і документів, якщо сторона кримінального провадження доведе наявність достатніх підстав вважати, що ці речі або документи самі по собі або в сукупності з іншими речами й документами кримінального провадження мають суттєве значення для встановлення важливих обставин у кримінальному провадженні [9, с. 233–234].

В.І. Фаринник також зазначає, що саме на отримання (збирання) доказів або перевірку вже отриманих доказів у більшості випадків і спрямоване проведення тимчасового доступу, у зв'язку із чим його віднесення до заходів забезпечення кримінального провадження (а не до слідчих дій) є досить дискусійним питанням [10, с. 220].

Н.П. Кушнір пропонує здійснювати відмежування заходів забезпечення кримінального провадження від слідчих дій, виходячи із сутності процесуальної дії, яка зумовлюється тією метою, що є пріоритетною під час її реалізації. Так, метою перших є забезпечення виконання сторонами й учасниками

кримінального провадження обов'язків, покладених на них. Пріоритетною метою слідчих дій є отримання (збирання) або перевірка вже отриманих доказів. З огляду на це автор вважає, що тимчасовий доступ до речей і документів треба віднести до слідчих дій, оскільки його метою є отримання (збирання) або перевірка вже отриманих доказів [11, с. 81].

М.С. Руденко підтримує законодавця щодо віднесення тимчасового доступу до речей і документів у новому КПК України до заходів забезпечення кримінального провадження. Автор заперечує можливість віднесення тимчасового доступу до речей і документів до кола слідчих дій, оскільки слідчі дії складаються із сукупності пошуково-пізнавальних і посвідчувальних прийомів, проводяться уповноваженим кримінальним процесуальним законом суб'єктом у визначеному для кожного з них порядку з метою виявлення та закріплення фактичних даних і відомостей про їхні джерела для отримання доказів у кримінальному провадженні або перевірки цих доказів [12, с. 144].

Наведених підходів досить для висновку, що позиція більшості науковців зводиться до того, що тимчасовий доступ до речей і документів за своєю сутністю та спрямованістю наближений до слідчих (розшукових) дій і має на меті отримання (збирання) або перевірку вже отриманих доказів. Однак на доктринальному рівні спостерігається ставлення в залежність отримання доказів шляхом тимчасового доступу до речей і документів від закріплення останнього в системі слідчих (розшукових) дій. На нашу думку, тимчасовий доступ до речей і документів слід розглядати як засіб формування інформаційно-доказової бази без необхідності для цього закріплення його в системі слідчих (розшукових) дій.

А.В. Чуб слушно зазначав, що тимчасовий доступ до речей і документів – це процесуальна дія, що забезпечує безпосереднє отримання доказової інформації сторонами кримінального провадження шляхом витребування та вилучення в установленому законом порядку від юридичних та фізичних осіб речей і документів, які мають значення в кримінальному провадженні [3, с. 39]. Адаже через приписи ст. 93 КПК України збирання доказів здійснюється шляхом проведення слідчих (розшукових) дій і негласних слідчих (розшукових) дій, витребування та отримання від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій, службових і фізичних осіб речей, документів, відомостей, висновків експертів, висновків ревізій та актів перевірок, проведення інших процесуальних дій, передбачених цим Кодексом. Отже, збирання доказів не обмежується проведенням виключно слідчих дій.

Крім того, ч. 2 ст. 23 КПК України визначено, що не можуть бути визнані доказами відомості, що містяться в показаннях, речах і документах, які не були предметом безпосереднього дослідження суду, крім випадків, передбачених цим Кодексом. Суд може прийняти як доказ показання осіб, які не дають їх безпосередньо в судовому засіданні, лише у випадках, передбачених цим Кодексом. Із цього можна зробити попередній висновок, що докази в їх процесуальному й пізнавальному статусі з'являються лише в суді після їхнього безпосереднього дослідження (за винятком окремих випадків). А також що фактичні дані, отримані й зафіксовані у відповідних протоколах (допиту, огляду речей і документів), на досудовому слідстві не мають ніякого пізнавального й тим більше доказового значення [13, с. 76]. Ураховуючи, що докази виникають на стадії, коли їх такими визнає суд (а не через те, що вони зібрані під час слід-

чих дій), то відомості, отримані як під час тимчасового доступу до речей і документів, так і в ході слідчих (розшукових) дій, однаково можуть визнаватися судом як докази. У зв'язку із цим на стадії досудового розслідування слід говорити про формування інформаційно-доказової бази, оскільки в процесі доказування збирають не докази, а фактичні дані (предмети, документи, відомості тощо), які можуть бути визнані доказами в кримінальному судочинстві.

Речі й документи продовжують виступати основним джерелом інформації (відомостей). І саме на ознайомлення з речами / документами, виготовлення копій документів, вилучення оригіналів безпосередньо й спрямований тимчасовий доступ до речей і документів. Очевидно, що отримання доступу до речей і документів здійснюється саме з метою отримання фактичних даних, які мають значення для встановлення обставин у кримінальному провадженні. Крім того, як зауважує І.М. Чемерис, типова слідча ситуація під час розслідування кримінальних правопорушень, вчинених із використанням безготівкових операцій, зумовлена браком інформації щодо руху коштів, реквізитів рахунків, кількості й часу вчинення трансакцій. Охорона цієї інформації банківською тасмницею внаслідок встановлених високих стандартів доказування виключає можливість її отримання шляхом проведення, зокрема, обшуку, дозвіл на який надається судом. За таких обставин отримання інформації шляхом проведення тимчасового доступу є нічим іншим, як діяльністю, спрямованою на збирання фактичних даних, на підставі яких встановлюється наявність чи відсутність фактів та обставин, що мають значення для кримінального провадження та підлягають доказуванню. Тобто метою тимчасового доступу до речей і документів є саме збирання доказів [14, с. 207].

Отже, тимчасовому доступу до речей і документів відводиться важлива роль у формуванні інформаційно-доказової бази. Не випадково вказаний інститут відразу почав широко застосовуватись на практиці. Тим більше, що натеper КПК України не передбачає такої слідчої (розшукової) дії, як виїмка, а формування інформаційно-доказової бази не може здійснюватися шляхом проведення щораз обшуку.

Ураховуючи зазначене, тимчасовий доступ до речей і документів виступає засобом формування інформаційно-доказової бази. Водночас він не підміняє собою слідчі (розшукові) дії, а виступає як допоміжний засіб. Для порівняння, у цивільному судочинстві обов'язок доказування покладається на сторони, і останні повинні надавати суду докази на підтвердження своїх вимог і заперечень відповідно. Однак в одній зі сторін можуть виникнути труднощі в отриманні тих чи інших доказів. Тому для реалізації завдань судочинства передбачено, наприклад, інститут забезпечення доказів. Мета забезпечення доказів із боку зацікавленої особи – отримання допомоги уповноваженого органу в отриманні нею доказу та його закріпленні за умови існування загроз. З боку суду – сприяння зацікавленим особам у збиранні доказів, які їм необхідні для доведення фактів та обставин, і їх процесуальна фіксація [15, с. 94].

Під час використання інституту забезпечення доказів передбачається можливість доступу до об'єктів, що містять відомості про факти й обставини, і здійснюється закріплення таких відомостей з одночасним наданням їм процесуальної форми засобів доказування. Важливе в такому контексті те, що процесуальна форма засобів доказування надається доказам саме в результаті їх забезпечення [15, с. 95].

Подібно до цього законодавець передбачив здійснення тимчасового доступу до речей і документів із метою формування інформаційно-доказової бази. Водночас процесуальне закріплення тимчасового доступу до речей і документів як заходу забезпечення кримінального провадження жодним чином не перешкоджає такому його використанню. Не випадково науковці тимчасовий доступ до речей і документів відносять до групи заходів забезпечення кримінального провадження, спрямованих на встановлення обставин кримінального правопорушення [16, с. 258], які забезпечують отримання засобів доказування [17, с. 165] та збирання та перевірку доказів [18, с. 293].

Висновки. Тимчасовий доступ до речей і документів є важливим засобом формування інформаційно-доказової бази, оскільки саме речі й документи виступають основним джерелом доказування. Закріплення тимчасового доступу до речей і документів у системі заходів забезпечення кримінального провадження не перешкоджає визнанню як доказів відомостей, що містяться в речах і документах, до яких було отримано тимчасовий доступ. Убачається, що тимчасовий доступ до речей і документів виступає як допоміжний процесуальний засіб доказування та жодним чином не підміняє собою слідчі (розшукові) дії.

Література:

- Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 р. № 4651-VI / Верховна Рада України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.
- Кузубова Т.О. Правові засади інституту тимчасового доступу до речей і документів у кримінальному провадженні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2019. 250 с.
- Чуб А.В. Тимчасовий доступ до речей і документів як захід забезпечення кримінального провадження : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2017. 221 с.
- Лисаченко Є.І. Тимчасовий доступ до речей і документів як засіб кримінального процесуального доказування : дис. ... д-ра філософії : 081. Київ, 2021. 210 с.
- Проблеми застосування положень Кримінального процесуального кодексу України щодо окремих слідчих (розшукових) дій і заходів забезпечення кримінального провадження, зокрема обшуку й тимчасового доступу до речей і документів. *Закон і Бізнес*. URL: https://zib.com.ua/ua/49601-problemi_zastosuvannya_polozhen_kriminalnogo_procesualnogo_k.html.
- Музиченко Т.О. Апеляційне оскарження та перегляд ухвал слідчого судді, постановлених під час досудового розслідування : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2020. 281 с.
- Кузів О.М. Організація і тактика проведення виїмки : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2010. 18 с.
- Никоненко М.Я. Види заходів забезпечення кримінального провадження та їх місце і роль у процесі доказування. *Судова апеляція*. 2014. № 1 (34). URL: <https://kia.court.gov.ua/sud2690/1j/4q/121408/>.
- Хабло О.Ю. Тимчасовий доступ до речей і документів у кримінальному провадженні. *Держава і право*. Випуск 63. С. 231–237.
- Фаринник В.І. Застосування заходів забезпечення кримінального провадження: теорія та практика : монографія. Київ : Алерта, 2017. 548 с.
- Кушнір Н.П. Тимчасовий доступ до речей і документів: дискусійні питання правового регулювання. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Право»*. 2014. Випуск 28. Том 3. С. 79–82.
- Руденко М.С. Тимчасовий доступ до речей і документів: правове регулювання провадження за новим КПК України. *Історико-правовий часопис*. 2013. С. 143–148.
- Лукашевич В.Г. Докази та доказування в кримінально-процесуальному та криміналістичному вимірі. *Право*. 2016. № 1 (51). С. 74–79.
- Чемерис І.М. Тимчасовий доступ до речей і документів при розслідуванні злочинів, вчинених із використанням безготівкових операцій: правова природа й ефективність застосування. *Національний юридичний журнал: теорія і практика*. 2019. С. 206–210.
- Лезін Є.Є. Поняття і зміст забезпечення доказів у цивільному процесі України. *Національний юридичний журнал: теорія і практика*. 2017. С. 93–97.
- Кримінальний процес : підручник / Ю.М. Грошевий, В.Я. Тацій, А.Р. Туманянц та ін. ; за ред. В.Я. Тація, Ю.М. Грошевого, О.В. Капліної, О.Г. Шило. Харків : Право, 2013. 824 с.
- Кримінальний процес : підручник / за заг. ред. В.В. Коваленка, Л.Д. Удалової, Д.П. Письменного. Київ : Центр учб. літ., 2013. 544 с.
- Гловюк І.В. Тимчасовий доступ до речей і документів як захід забезпечення кримінального провадження, спрямований на збирання та перевірку доказів. *Порівняльно-аналітичне право*. 2013. № 3–2. С. 293–296.

Kazmirova I. Temporary access to things and documents as a means of forming an information and evidence base

Summary. The issue of the procedural significance of temporary access to things and documents as a measure of ensure criminal proceedings is raises in the article. The possibility of using temporary access to things and documents as a means of forming an information and evidence base without fixing it in the system of investigative (search) actions has been clarified. Procedural means of obtaining factual data are considered and it is concluded that temporary access to things and documents is entirely related to procedural actions by which factual data can be obtained. The comparison of the institute of temporary access to things and documents and the institute of seizure is made. Based on the results of the comparison, it was concluded that temporary access to things and documents is not analogous to the previous investigative action – seizure, neither in terms of procedural significance, nor in terms of procedural order. The temporary access to things and documents in its essence and direction is close to the investigative (search) actions and aims to obtain (collect) or verify the evidence already obtained is generalized. It is paid attention that at the doctrinal level of obtaining evidence through temporary access to things and documents depends on the consolidation of the latter in the system of investigative (search) actions. It is substantiated that the procedural law does not make the recognition of factual data as evidence dependent on the procedural action by which they are obtained. It is focused on the fact that evidence in their procedural and cognitive status appears only in court after their direct examination It is determined that at the stage of pre-trial investigation the formation of information and evidence base is taking place, as factual data become evidence only after their recognition by such a court (with some exceptions). It is generalized that temporary access to things and documents serves as a means of forming an information and evidence base. It is concluded that the implementation of temporary access to things and documents does not replace investigative (search) actions. Temporary access to things and documents acts as an auxiliary procedural means of proof. It is compared with the institution of providing evidence in civil proceedings to illustrate the purpose of temporary access to things and documents to form an information and evidence base.

Key words: temporary access to things and documents, information and evidence base, factual data, investigative (search) actions, collection of evidence, seizure, pre-trial investigation, provision of evidence, procedural significance.